

Κι' ὁ Ἀμπαρίδας ἀκούσε χαρούμενος (19) τὰ λόγια
Τοῦ γιου τοῦ μάντη κι' ἄκουσε στοῦ θυσιασμοῦ τὸν

[τόπο

Πήγε· καὶ μετὰ τὸ θέλημα τῶν γεροῦργων τὸ θῦμα
(Τὸ θῦμα ποῦ γιὰ ἐξαγνισμόν ἦταν σημαδεμένο)
Μὲ κόκκινα ἐντυσε σκουτιά καὶ τὸδεσε στὸν πᾶλο.
Κι' ὁ γιόγκας τότες τὰ σκότη δειμένος στὸ παλοῦκι
Μὲ τοὺς ἐξαισίους τοὺς ψαλμούς τοὺς δυὸ θεοῦς

[ὑμνοῦσε,

Τὰ δυὸ ταδέρφια τὸ Βιδνοῦ καὶ τὸν πρωτότοκό του
Τὸν Ἰνδρα. Κι' ἀναγάλιασε τότες ὁ χιλιομμάτης (20)
Ὁ μυστικός, κ' ἐδώρησε τοῦ Σουναζαίπας ὁ μέγας
Ζωὴ πολλή. Κι' ὁ βασιλῆας, ὁ κύριος τῶν ἀνθρώπων,
Τὸν πολυτίμητον καρπὸν ἐγέφτη τῆς θυσίας,
Ποῦ ἡ χάρη, Ράμα ξακουστὴ, γεννᾷ τοῦ χιλιομμάτη.

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

(19) Καὶ ἔστην Ἑλλάδα ὁδηγοῦσαν λυμένο τὸ θῦμα
στὸ βωμό, γιὰ νὰ φαίνεται πῶς αὐτοθέλητα ἐθυσιαζόταν.
Ὁ Ἀμπαρίδας χαίρειται ποῦ ὁ Σουναζαίπας ἐπιθυμῇ ὁ
Βίος νὰ σφαχτεῖ γιὰτὶ ἔτσι ἡ θυσία του εἶχε μεγαλῆτε-
ραν ἄξια.

(20) Ὁ Ἰνδρας.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

—Τί εἶναι ἡ τέχνη τοῦ γραφεῖ; ρώτησε κάποιος ἕνα
μεγάλο Ἀγγλο κριτικό.

—Νὰ λές μετὰ μιὰ λέξη ὅ,τι ὁ ἄλλος κόσμος λέει μετὰ
ἀπάντησε ὁ κριτικός.

Ἀρωτήσεις κανένα Μαστρο-Μιστριώτη, θὰ σοῦ πει.

—Νὰ λές εἰκοσι λέξεις ὅπου ὁ ἄλλος κόσμος λέει μιὰ.

Ποτές τ' ἀντρίγενο δὲν ἤσχαζε ὅλο μάλλον. Ἔτσι
τοὺς βρῆκε ἕνας τοὺς στενὸς φίλος, ὁ Ψιψῆς, σὺν πηγῇ
νὰ τοὺς δεῖ.

—Πάλι μαλώματα; τοὺς εἶπε. Δὲν παίρνετε καν
παράδειγμα ἀπὸ ἅψα τὰ ζῶα;

Καὶ τοὺς εἰδεῖτε τὸ σκύλο καὶ τὴ γάτα ποῦ εἶταν ζα-
πλωμένοι δίπλα δίπλα μπροστὰ στὴ φωτιά.

—Ναί, εἶπε ὁ Φιφῆ, μὰ γιὰ δέσε τα μαζί, καὶ τότε
βλέπετε.

—Πρόσεχε, πρόσεχε, μωδγαλες τὸ μάτι μετὰ τὴν ὁμ-
πρέλλα σου!

—Ἐχεις λάθος, εἶπε ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν ὁμπρέλλα.

—Λάθος! Δὲν ξέρω, θαρρεῖς, βλάκα, σὰ μοῦ πονεῖ τὸ
μάτι;

—Ἀφτὸ πὺ ξέρεις, μὰ τὴν ὁμπρέλλα δὲν τὴν ξέρεις.
Εἶναι ἐνὸς φίλου μου ποῦ μοῦ τὴ δάνεισε, δὲν εἶναι δικὰ
μου.

—Μπορεῖς νὰ μοῦ ἐξηγήσεις τί θὰ πει ἡ γαλλικὴ λέξη
ennui;

—Νά, σὰ βαρεθεῖς μετὰ τὸ νὰ μὴν κάνεις τίποτα καὶ
βαριέσαι νὰ κάνεις τίποτα, ἀφτὸ εἶναι ennui.

Ἐνα περίεργο ἔτυχε ἐνὸς Γερμανοῦ τῆς προάλλης.
Ἐνῶ σήκωνε ἕνα βαρὺ κουτί, ἀνάσανε βαθιά, κι' ἐνῶ
ἀνάσανε πῆδηξε ἀπὸ τὸ κουτί ἕνα ποντικίκι μέσα στὸ
λαιμό του. Γιὰ κάμποσες στιγμὲς νόμιζε πῶς θὰ πνιγεῖ,
καὶ μόλις ἐβλεπε. Τοῦ ἔδωσαν ἐματικά δίχως ἀποτέλε-
σμα, κι' ὑπόφερε μεγάλη στενοχώρια ἀρκετὸς ὥρες. Ἐ-
πειτα ὁμως ἐγίνε καλὰ, ἀφοῦ, φαίνεται, χώνεψε τὸν πον-
τικὸ.

—Ἐρχεσαι νὰ πᾶμε στῆς Κυρίας Λεβαντινολογῶ;

—Ἐγὼ; Ποτές. Ὁρκίστηκα νὰ μὴν ξαναπατήσω
σπίτι της.

—Γιὰτί; Τί ἔτυχε;

—Μὲ προσκάλεσε προχτές νὰ μετὰ διασκεδάσει, καὶ μοῦ
ἐπαίξε ἕνα φοβερὸ παιχνίδι.

—Τί σοῦ ἐπαίξε;

—Πιάνο.

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξω-
τερικὸ φρ. χρ. 10

10 λεπτὰ τὸ κάθε φύλλο λεπτὰ 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ : Στὰ κισόσκια τῆς Πλατείας
Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑπουργείου Ὁ
κονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὁ-
φθαλματρεῖο) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηρο-
δρόμο (Ὁμόνοια) στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρῆ
(Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) καὶ στὸ
βιβλιοπωλεῖο «Ἐστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συνδρομὴ του πληρῶνεται μπροστὰ
κ' εἶναι γιὰ ἕνα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

κάτι μπορούσαμε καὶ μεῖς νὰ κάνουμε : Νὰ μὴ
κάνουμε συλλαλητήρια. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ γί-
νη, μὰ δὲν γίνεται, γιὰτ' εἶναι κἄπως δύσκολο
τὸ πρᾶμα. Πήγαινε νὰ πείσης τοῦ λόγου σου
τὸ Ρωμὸ πῶς μ' ἕνα λόγο, μετὰ μιὰ βρισιά
καὶ μετὰ μιὰ ζητωκραυγὴ δὲν ἐξοφλεῖ κάθε ὑπο-
χρέωσή του στὴν Πατρίδα.

Ἔτσι τοῦ τὸν παράστησαν τὸν πατριωτισμὸ
ἐκεῖνοι ποὺχοὺν συμφέρο ἔτσι νὰ τὸν παρα-
στήσουν κ' ἔτσι τὸν δέχτηκε. Πατριωτισμὸς
τῶν λόγων. Εὐκολὸς πατριωτισμὸς, νὰ ποῦμε.
Μονάχα λαρύγγια χρειάζονται γιὰ ἕνα τέτοιο
παιριωτισμὸ καὶ τὰ λαρύγγια ποτὲ δὲν μᾶς
ἐλειψαν. Καὶ γανωμένα λαρύγγια μάλιστα.
Καμμιά ἀστυριατικὴ ἐπιθεώρηση δὲν τὰ βγα-
λε τὰ λαρύγγια αὐτὰ ἴσα μετὰ σήμερα ἀκασσι-
τέρωτα. Τὰ καμάρωσατε δὲ πῶς λαμποκοποῦ-
σαν στὸ συλλαλητήριό τῆς περασμένης Κυ-
ριακῆς. Ἡ Μακεδονία χάνεται! Οἱ ἄνθρωποι οἱ
Βούλγαροι!.. Καὶ ὁ ἔργων!.. Καὶ δὲς τοῦ λό-
γου ἀπάνω στοὺς λόγους καὶ δάκρυα πα-
τριωτικὰ πάνω στὰ δάκρυα!

Καὶ ἡ Μακεδονία; Ἀ! τὴ Μακεδονία — ὅπως
εἶπε κάποιος σαρκαστικώτατα ὕστερ' ἀπὸ τὸ
συλλαλητήριό — τὴ Μακεδονία τὴν πήραμε
πιά! Καὶ τώρα ἀδάντε γιὰ τὴν Ἀλβανία!

Κακὸ αὐτὸ νὰ δίνουμε στοὺς ὀχτροὺς μας
ἀφορμὴ νὰ γελοῦνε μαζί μας. Καὶ μὰ τὴν Ἀ-
λήθεια, παιδιά, οἱ Βούλγαροι θὰ παραγέλασαν
μαζί μας σὰν ἐμαθαν τὸ προχτεσινὸ μας συλ-
λαλητήριό. Νὰ τὸ ξέρετε αὐτό. Καὶ νὰ ξέρετε
ἀκόμα πῶς ὅσο ἡ Ἑλλάδα δὲν ἐλευθερώνεται
ἀπὸ τὸ Κοινοβουλευτικὸ θεριὸ ποῦ τὴν πα-
τάει στὰ στήθια σήμερα, μετὰ ἀπὸ Μακεδονία
δὲν παίρνουμε. Πρέπει νὰ φύγῃ ὁ κοινοβου-
λευτικὸς Βούλγαρος ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα πρῶτα,
γιὰ νὰ φύγῃ καὶ ἀπὸ τὴ Μακεδονία ὕστερα.

Γι' αὐτό, τὸ συλλαλητήριό τῆς περασμένης
Κυριακῆς θάτανε Μακεδονικὸ κ' ἐθνικὸ μόνον
ἀν βρισκότανε ἕνας φρόνιμος πατριώτης νὰ
πῇ δυὸ λόγια ζωντανὰ καὶ ἀληθινὰ σ' ὅλο
κεῖνο τὸν κόσμον ποῦχε μαζωχτεῖ στοὺς Στύ-

λους, νὰ τὸν ἐνθουσιάσῃ, νὰ τὸν μεθύσῃ καὶ
νὰ τὸν σπρώξῃ πρὸς τὴ λυκοφωλιά τῆς ὁδοῦ
Σταδίου.

Ἐκεῖ μέσα βρίσκεται ἡ Μακεδονία, παιδιά.
Καὶ γιὰ νὰ τὴν πάρουμε, πρέπει πρῶτα νὰ
πάρουμε τὴν Ἑλλάδα, νὰ τὴν ἐλευθερώσουμε
ἀπὸ τὰ σουβλερά τους νύχια—νὰ τὴν ξανα-
δῶσομε στοὺς Ἕλληνες.

Ἐχετε τὸ κουράγιο νὰ κάνετε κανένα τέ-
τοιο συλλαλητήριό; Κάντε το! Τότε μόνον θὰ
μᾶς λογαριάσουν κ' οἱ Βούλγαροι καὶ δὲν θὰ
γελοῦνε μαζί μας.

ΤΟΝ ΠΕΘΑΝΕ

τὸν κ. Μπενῆ-Ψάλτη ἢ «Ἐσπερινή». Οὐτε στιγμὴ
δὲν τὸν ἀφίνει ἡσυχία. Ὁ κ. Καρώνης ἀπὸ τὴ μιὰ
μεριὰ καὶ ὁ κ. Γιάνναρος ἀπὸ τὴν ἄλλη—ὁ ἕνας μετὰ
τᾶρθρα τοῦ τὰ φλογερὰ καὶ ὁ ἄλλος μετὰ τὰ φλογερῶ-
τατες καταγγελίες του—ζητοῦνε νὰ τὸν κάνουν τὸν
ἄνθρωπον νὰ τελειώσῃ μιὰ ὥρ' ἀρχίτερα ἀπὸ τὰ γέλια.

Καὶ θὰ τὸ κατορθώσουν οἱ ἀλιτήριοι. Νὰ τὸ δῆτε.
Μὰ νὰ δῆτε κ' ἕνα ἄλλο ποῦ θὰ γίνῃ; δὲ θὰ τὴν πάθῃ
μονάχα ὁ κ. Μπενῆ-Ψάλτης. Θὰ τὴν πάθουμε καὶ μεῖς
οἱ δυστυχισμένοι, γιὰτὶ οἱ φλογεροὶ αὐτοὶ ἀερογράφοι
ἀνακαλύψαν ἕνα φοβερὸ δολιχτήριό—τὸ γέλιο—φοβε-
ρώτερο ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὸ δολιχτήριό ποῦ μεταχειρίζουν-
ταν οἱ Βοργίαι γιὰ νὰ ξεπατώνουν τοὺς ὀχτροὺς της.

Τὸ δολιχτήριό αὐτὸ μᾶς τὸ κερνάει κάθε μέρα μετὰ
τᾶρθρα τοὺς καὶ μετὰ τὰς ἀποκαλύψεις τοὺς, κ' ἔχετε
τὸ νοῦ σας!

ΤΑ ΟΧΤΩ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ποῦ δημοσίεψε ὁ κ. Γ. Μαρκέτης στὸ «Νουμά» γιὰ τὸ
«δασμολογικὸ πόλεμο στὴν Ἀγγλία», ἐβγήκαν καὶ ἰδιαί-
τερα σὲ κομψὸ βιβλιαράκι, τυπωμένο στὸ τυπογραφεῖο τῆς
«Ἐστίας», μετὰ τὸν τίτλον «Τὸ δασμολογικὸ ζήτημα τῆς
Ἀγγλίας».

Νὰ παιέσουμε τὸ βιβλίον τοῦ κ. Μαρκέτης, δὲν ταιριάζ-
ει, ἀφοῦ ἐμεῖς τὸ πρωτοδημοσίεψαμε. Τὸ συσταίνουμε
μονάχα σ' ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ μελετήσουν τὸ σπου-
δαιότατο αὐτὸ ζήτημα ποῦ ἡ λύση του θὰ ἐπηρεάσῃ τὸ
παγκόμιον ἐμπόριο, καθὼς καὶ σ' ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἐν-
διαφέρο νὰ δοῦν πόσο ἡ ἐθνικὴ μας γλῶσσα ζωντανεύει,
καὶ τὰ πὺ ἐρεὰ ζητήματα.

Τὸ βιβλίον πουλιέται μιὰ δραχμὴ στὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς
«Ἐστίας». Οἱ ἀναγνώστες τοῦ «Νουμά» μποροῦν νὰ τὸ
ζητήσουν κι' ἀπὸ τὸ γραφεῖο μας.

ΟΙ ΜΟΝΟΙ

βουλευτὲς ποὺ παίρνουν χαλάλι τὸν παρὰ κ' ἐργάζουν-
ται κἄπως εὐσυνείδητα, ποῦ θὰ πῇ ἐθνικά, εἶναι οἱ
κ.κ. Γεράκης καὶ Ἀλεξάκης.

Δὲν ἀφήνουν νὰ περάσῃ συνεδρίαση ποῦ νὰ μὴ
δεῖξουν τὴ γροθιά τους, νὰ μὴ τριξοῦν τὰ δόντια τους,
νὰ μὴ καταπλῆξουν τοὺς συναδελφούς τους μετὰ τὴ με-
λοζαχαρένια εὐγλωττία τους ποῦναι γεμάτη ἀπὸ εὐγέ-
νεια καὶ ἀπὸ ἀδρότητα.

Ἐνα «βρέ» τοῦ κ. Ἀλεξάκη ἀξίζει ὅσο καὶ μιὰ
δημηγορία τοῦ Θεοκυδίδου κ' ἕνα ἀκάτος κάτω σὺν
τοῦ κ. Γεράκη ἐξευτελίζει καὶ αὐτὸν τὸν Δημοσθένη.

Τί τὰ θέλετε! Μονάχα μετὰ τέτοιους ρήτορες μπο-
ροῦμε νὰ κοκορευτοῦμε καὶ μεῖς καὶ νὰ ποῦμε πῶς
ἔχουμε Βουλὴ καὶ ὄχι Σταυλὸ ἀφηνιασμένων ἀλόγων,
ποῦ θέλουν νὰ τὴν ποῦνε μερικοί.

ΜΕ ΧΑΡΑ

μεγάλῃ ὁ «Νουμάς» τὸ φωνάζει στοὺς φίλους του πῶς κα-
τόρθωσε ὕστερ' ἀπὸ χίλια βάσανα, νὰ ποτήσῃ πολῦτιμο
αὐτόγραφο τοῦ διαπρεπεστάτου κ. Σταματακίου Βάλδου.
Ἀντίγραφο πιστὸ δημοσιεύουμε δῶ μετὰ τὴν πεποίθησιν
πῶς οἱ φίλοι μας θὰ μᾶς εὐγνωμονοῦν γιὰτὶ δὲ φυλάξαμε

μόνο για τον εαυτό μας, τέτοιο θάνατο και άδικότατο γλέντι, με το προσφέρουμε και σ' αυτούς.

Να τώρα και το πολύτιμο κειμήλιο:

«Κύριε Νουμά»

Φίλος τις επανειλημμένως μοι είπεν, ότι συχνάκις ποιείσθε μνείαν του έμου θρόνου, ίνα τύχητε παρ' έμου απαντήσεως.

Αυτοί μοι αναγκάζοντες ν' ανακινώσω όμν, ότι τοι' αύτη απάντησις μοι είνε παντελώς άδύνατος.

Αντί τούτου δ' όμως δύναμαι ν' αποστείλω προς ύμᾱς, μετά τῆς τῆς έπιστολῆς τελευταίας τινά δημοσιεύματί μου, ίκανά κατ' έμέ όντα ν' αναπληρώσωτι πᾶσαν προς τόν «Νουμᾶν», άδύνατον ἄλλως, απάντησίν μου.

Μετά φιλικήν καινικήν προτροπήν

Σταμ. Α. Βάλλος»

Τά δημοσιεύματα του κ. Βάλλου περιέχονται μέσα σε φύλλα τῆς «Α' Αρμονίας», ένα δέ απ' αυτά, τό σπουδαιότερο, είνε ή μετάφρασις του γνωστού αρχαίου επιγράμματος του Αισχύλου - μετάφρασις, καθώ; τήν λέει ό κ. Βάλλος, κατ' απομίμησιν τῆς ταχνητής χυδαioφωνίας.

Τό γούτο του Έφορίωνα, τόν Αθηναίο Αισχύλο κρύβει στη Γέλα πέρα δώ έτούτο τό μνημόνρι.

Τήν άντρείά του ό Μακρύδης λέει σ' όχτρο και φίλο και κάθε Βάλλος βλαβερός πού τόκοψε κουμπούρι.

Με τόν τελευταίο στίχο ό κ. Βάλλος άπόδωτε πολύ επιτυχμένα, κατά τήν γνώμη μας, τό αρχαίο:

«... και βαθυχευτήεις Μῆδος έπιστάμενος».

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΚΟΣΜΟΣ

ΤΑ ΜΑΝΙΚΕΤΙΑ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Από τό Παρίσι, 12/24 του Μάη

Φίλε μου «Νουμά»

Καταγίνουμαι πάντοτε νά συνάζω καινούριες ιδέες και νά σου τις σπένω για τις καλές μας φιληνάδες· μά γυρεύοντας καινούρια πράματα, βλέπω ολοφάνερα, πώς τίποτα δέν είνε πρωτοφανούσιμο από κάτω απ' τόν ήλιο, όπως τό είπε και κάποιος παλιός στά παλιά τά χρόνια.

Αν καλοκοιτάξουμε και καλοπροσέξουμε τις σημερινές μας μόδες, θά θυμηθοίμε εκείνα πού φορούσαν οι μαννάδες μας όταν ήτανε νιές, και κείνα πού φορούσαμε κ' έμεις, όταν είμαστε μικρά παιδάκια.

Ποιός δέ θυμάται απ' όλους μας τάσπρα, τά πλατιά, τά κεντημένα κι όλαφροκολαρισμένα μανικέτια τῆς γιαγιάς, ξαπλωμένα όμορφα μέσα στο άπάνου σερτάρι τοῦ κομποῦ και πλακωμένα άπαλά άπαλά με τό μικρούτοικο μαξιλαράκι τό παραγεμισμένο με μόσχο ή με πατσουλί για νά μωσοχυμρίσουνε κ' αυτά; Έ, λοιπόν! αυτά τά ίδια μανικέτια τάσπρα, τά πλατιά, τά κεντητά ή ταντελλένια, τ' όλαφροκολαρισμένα είνε πιάλι τῆς τελευταίας μόδας!

Μέσα από τό φαρδιομάνικο τοῦ φουστανιοῦ ή τοῦ πανωφοριοῦ και σήμερα, όπως και τότε, τό άσπρο μανικέτι, περασμένο στο μπράτσο μας και σφιγμένο μ' ένα λίστιχο άπάνου από τόν άγκωνα, μακρύτερο προς τά πίσω και κοντότερο μπρός, πέφτει με χάρη άπάνου στο χέρι και τό δείχνει άσπρότερο, μικρότερο, νοστιμότερο, και δίνει σε κάθε κίνησή του τον άγέρα μικρῆς φτερούγας. Έτσι και τό φόρε-

μα φαίνεται ώρριότερο, και ή γυναίκα πού στολισμένη μέσα στάσπρα τῆς μανικέτια.

Λοιπόν, με λίγη μπατίστα φίνα και με λίγο κέντημα ή ταντέλλα τοῦ παλιού καιρού, άν έχουμε, ή και μ' αυτές πού κάνουν τώρα και μοιάζουνε τόσο με τις παλιές, δέ κατασκεδάσουμε τά μανικέτια μας σαν κείνα τῆς γιαγιάς και δέ ντυθοίμε έτσι τῆς τελευταίας μόδας!

Πάντα πρόθυμη

ANNA K. ΞΕΝΟΥ

ΑΡΧΑΙΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ο τεμπέλης

Έναν τεμπέλη με φορά σε φυλακή είχαν βάνει·
Για νά μή βγει, είπε μόνος του πώς έχει φόνό κάνει.

Σε μινταρή

Όλομικέ, σαν έχει τέτοια μίση,
Σε νερομάννα πώς θά πᾶς μήν κάνεις,
Μήτε και σε βουνοῦ νερό καθάριο.
Γιατί κ' έσύ άν ιδείς τό πρόσωπό σου,
Όταν τό Νάρκισσο θά νά πεθάνεις,
Θανατικά μισώντας τόν εαυτό σου.

Φρόνιμο γιατρικό

Τό λόγγο βλάκας έσθυσε σαν τόν έτρώγαν φύλλοι,
Κ' έτσι—τούς είπε—τόρα πᾶ δέ θά με δείτε, φίλοι.

Ο λαμπρόδορος

Για πές μου, Έρμη, παρακαλώ, πώς ή ψυχή
Του Δολλιανού κατέβαινε στον Άδη;
Θάμα θέ νάταν άν κατέβαινε βουδῆ.
Έτσι κ' έμένα κάτι νά σου μάθει
Θέ νάθελεν' άφού, τί έχει νά πάθει
Όποιος και πεθαμένο άκόμη τόν ιδεί.

Ο υνότικος

Όλοι μεθούσαν κ' ήθελες νά μήν είσαι πιομένος.
Γι' αυτό σε κύνους μόνο έσύ φαινόσουν μεθυσμένος

Σε ποιητή

Είμαι και στις Μούσες Στρίγλες,
Πού σε κάνουν ποιητή,
Και για τούτο δίχως κρίση,
Μᾶς γιομίζει τό χαρτί·
Τό λοιπόν, παρακαλώ σε,
Γράψε μας με τό σωρό,
Πιό τρανή απ' αύτή τήν τρέλλα
Νά εύχηθώ σου δέ μπορώ.

Μετάφραση Έλ. Π. Β.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Υπομνηνύκει εις τούς έγγραφέντας εις τό Νέον Λαχειοφόρον αύτης Δάνειον, ότι ή πρώτη αύτου κλήρωσις γενήτεται τήν 1ην προσεχούς Ιουνίου και δέον νά σπειύτωτιν οι έλίγοι ύπολειπόμενοι νά αναλάβωσι τούς προσωρινούς αύτων τίτλους, προσάγοντες τήν άπόδειξιν έγγραφης, και οι έγγραφέντες κατά δόσεις καταβάλλοντες τήν Βην δόσιν, όπως μή άποκλεισθώσι τῆς κληρώσεως ταύτης.

Έν Αθήναις τῆ 24 Μαΐου 1904.

(Εκ τοῦ Γραφείου)

ΤΡΕΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ι Ι.

Χλωμή τοῦ άκοίμντου Φωτός Έβρεια,
Σερνή και άγία Έσέ, κάθε σπιτιού
Η όδηγήτρια, πότε με τάστέρια
Και πάλι συχνά με τοῦ ίδιου σου ματιού

Τήν πάναγνη λαμπρότη, πού δέν καίει
Μηδὲ φλογίζει άλλα λαμποκοπή·
Σύ, πού με βλέμμα—πού ή γελᾷ είτε κλαίει,
Πάντ' άγρυπνο, για όποιονε αγαπή,

Για όποιονε αγαπάει πιστά όλα τάγια,
Πότε πού ή σκέψη του δέν πᾶει άλλού—
Φωτίζεις, και 'στών ύπνο του όλα μάγια
Τά όνειράτ' του φέγγεις, δέ άπαλού

Σε άνθόσπαρτου μονοπατιού τό δρομο.
Σύ, πάνσεμνή μου, φέγγει: όδηγέ με
Μετανοιωμένον, φέροντας 'στών όμο
Του Όραίου τό Στανρό, κι άγάπιδέ με!

Σπέντες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ακόμα γελᾷ ό κόσμος με τά «Λασσάνεια» μα-
σακαρήκια.

— Ο Μιστριώτης τά θαλάσσια, κι άν τήν πάρη κα-
νένας τήν φιλολογική αύτή μούμια γι' άνθρωπο ζωντανό,
μπορεί νά πᾶ πώς ό τελευταίος Λασσάνειος ήταν ό τά-
σος του.

— Πρώτα πρώτα ή «Αθηναίς», πού τόσο έθαυμάστηκε
απ' αύτόν, δέν ήταν έργο του κ. Καλοσύπη, καθώ; είπε.

— Δεύτερο, τό όρμα τοῦ Κουρούπη είχε ύποβληθῆ
και στο παρισνέ Λασσάνειο, πού και πάλι κριτής ό Μι-
στριώτης ήταν, κ' ήρθε τελευταίος.

— Μα πέρου θά πᾶτε, δέν είχε γίνει ακόμα ή φασα-
ρία τῆς «Ορεστιάς» και δέν είχε ανακηρυχθῆ ό Μιστριώ-
της από τόν Κουρούπη σοφός καθηγητής.

— Τό ίδιο λέμε και μες. Μα λέμε ακόμα πώς ό κι
Σκυλιάς—ένα παιδάκι πολύ καλό και πολύ φρόνιμο—έπεσε
θύμα δασκαλικῆς τρικλοποδιάς, άφού ό Μιστριώτης τοῦ-
δωτε τήν ύπόθεσι τῆς κωμωδίας του και τις βρισιές, κ'
αύτός μονάχα τούς στίχους έγραψε—πού κάλλιο νά μήν
τούς έγραφε κι αύτούς.

— Ας είνε όμως. Τελειώνει τοῦ χρόνου κι ό Λασσάνειος
και μαζί μ' αύτόν τελειώνει και τό φιλογικό γλέντι.

— Ένέ σ κ η ψ ε τελευταία στη πόλη μας ένα φιλο-
λογικό κακό, Σμυρνιώτικο, ό κ. Μιχ. Αργυρόπουλος με
τά ποιήματά του.

— Λένε πώς τῆ μάστιγα αύτή μᾶς τήν έστειλε ό Κια-
μήλ πασᾶς επίτηδες, για νά μᾶς τιμωρήση γιατι στο έ-
πεισόδιο τῆς Σμύρνης δέν καθήσαμε φρόνιμα.

— Ο «Νουμάς» τήν άλλη Κυριακή θά βγῇ με δώ-
δεκα σελίδες πάλι.

— Τις εῖη σελίδες θά τις πᾶν ή άθάνατος «Ρομπιν-
σώνας», πού τόσο άχόρταγα διαβάζεται.

— Έξόν από τάλλα, στο διαδεκασέλιδο φύλλο θά δημο-
σιεύουμε κ' ένα κομμάτι άνέκδοτο από τήν «Ιλιάδα» τοῦ
κ. Παλλή, τήν μονομαχία τοῦ Πατρίκλου και τοῦ Σαρ-
πηδώνα.

— Ο διαγωνισμός τῶν «Αθηνών» είνε για γέλια.

— Να μεταφραστή, λέει, ή «Αντιγόνη» τοῦ Σοφοκλή
κι ό μεταφραστής στη δουλειά του νάχη, λέει, για μοντέ-
λο τόν «Οιδίποδα» τοῦ Βλάχου και τις «Φοίνισσες» τοῦ
Βουτυρά.

— Γιατί όχι και τῆ «Μακεδονία» τοῦ κ. Καραβίτ, τό
έχει μονάχα ό νεκρός σοφός κ. Πώπ.

Ο ΙΔΙΟΣ